



Gutten og Krovarten.

1.

Hvo ved ei noget om Druffenstaben,
Og om den Jammer den har med sig?
Hvor mangen dyrefjæbt Sjæls Fortaben
Af Lykke her og evindeligt?
Til Josepfs Dre det ogsaa trængte,
Thi over Gaden et Skildt der hængte
Bed næste Hjørne, hvor Kroen var,
Som Radvnet „gylde Dnen“ har.

2.

En Morgen gaar han og styrer Færden,
Som af en Slump forbi Kroens Dør,
Han hilses muntert af Vinberg, Bårten,
Som ofte talede med ham før.
Og nu han spørger: hvor skal du vandre?
Saa ofte just, gaar ei mange, andre
Forbi min Dør, men de gjøre holdt; —
Kom tag et Glas; thi det er saa koldt.

3.

„Ja hvorfor ikke“, han høres svare.
Og saa høitidelig han indgaar.
„Nu, Gutten min, kan du drikke bare
Min spanske Vin gir et freidigt Sind;
Af god Madeira jeg har paa Lager,
Og Punsch med mere, hvad du behager,
Tag hvad du taaler og synes om,
Lad os nu drikke din Skaal! nu kom!“

V box 10:282

4.

De gamle Runder nu muntert stue
 Paa Guttens undrende Diekast,
 Med Spøg og Latter de vil ham true
 Sit Balg at gjøre udi al Hast.
 Tag Punsch, Kifør og tag Vinen siden.
 — „Nei Tak, I Herrer, min lille Viden
 Jeg vil ei tabe, jeg puffer blot
 at faa lidt Vand; thi det er saa godt.“

5.

Hvad Vand! Blot Vand? hørtos Varten svare.
 „Den Drif gaar an, men er noget svag.“
 Han fyldte Glasfæt med Vand det klare,
 Som Guttent tømte med Velbehag. —
 „Nu hvordan smager det?“ spørger alle;
 „De har ei Magen, hvad end de kalde,
 De mange Vine, jeg siffer er,
 Det er den bedste som findes her.“

6.

Den er saa billig og god tillige,
 Og drikker deraf jeg flere Krus,
 Mig Mod og Kræfter mig ei skal svige,
 Thi Vandet gi'er ei den mindste Rus.
 At drikke Vand og at ædre være
 Mig hæmmes bedst, og det er min Ære,
 For Venligheden siges Tak,
 Jeg drikker Vand, som jeg nu det drak.“

7.

Paa ny de træffes og Varten smiler:
 „God Dag, kom ind lille Kolbvands-Ben,
 Kom ind, imens du en Stund dig hviler,
 Jeg vil spandere paa dig igjen.“

„Nei Tak, ved Brønden jeg nu vil drikke,
 Den Smag af Glasfæt jeg liker iffe,
 Thi Munden smager endnu af den,
 Af Øsen bli'r ingen Smag igjen.“

8.

Hvor kan man drikke, det maa jeg undre,
 Det Brændevinet, en Drif saa flet,
 Som aarlig dræber saa mange Hundre, —
 Ja tusindtal, om jeg mindes ret;
 En Drif, som presser saa mange Taarer
 Og gjør de klogeste Mænd til Daarer?
 Lars Brun var drukken, det ved du vel,
 Naar nys sin Broder han slog ihjel.“

9.

„Det er vel ilde, at ta' til Bedste
 Saa at at det leder til Overflod.
 Men tænkt om Ingen mig skulde gjæste,
 Da blev min Stilling just ikke god.
 „Det kan ei hjælpes; maa Kroen fare
 Naar Brændevinet vi slipper bare,
 En ærlig Gjerning kan Varten faa.
 Farvel, nu maa jeg til Mødet gaa.“

10.

Kom med, Hr. Vinberg, De faar at høre
 Om Afholdtsagen et Foredrag.
 Vist mange Ting vil der naa jert Dre,
 Maafe det bli'r Dem en Frelsens Dag;
 Hvis De, Hr. Vinberg, vil dette gjøre,
 De faar den heilige Sang at høre,
 Og vil de træde i vort Geled,
 De bliver Kaptein at „börja“ med.

11.

„Det vilde vist noksaa morsomt være,
 At Afholds Vennerne hine se,
 Men saa mig omvendt, nei paa min Vre,
 Det kan ei lykkes selv for Fr. B.
 Dog skal jeg følge dig hen at høre,
 Fordi jeg vil dig til Viljes gjøre,
 Og til Kapellet vi sammen gaar,
 For der at være naar Kloffen slaar.“

12.

De træder ind blandt en talrig Skare
 Af alle Klasser, som samlet der;
 Og mangen tanker, hvad kan vel fare
 I Kroens Vært siden han er her?
 Men han blot hørte paa Foredraget
 Om den forførte i Driftelaget,
 Hvor første Ruset blev Drengens Død,
 Om Blod og Taarer, om Synd og Nød.

13.

Ved endt Prædiken man saar at høre
 En Mand, Fr. Vinberg, som nu opstod:
 Hvorledes skal jeg min Skyld betale
 I disse Taarer og dette Blod?
 Hvad jeg saa't høre har rørt mit Hjerte,
 Hvad skal jeg gjøre udi min Smerte?
 I Aften tømmer jeg Giften ud
 Og Brandevinshandlen for mig er slutt.